

[Bertel Haarder]

er ikke sikkert, det vil øge arbejdsløsheden så meget, som hvis man sætter skatterne op. Sådanne begrænsninger kan på visse områder foretages, uden at beskæftigelsen rammes mærkbart, og det er derfor ukorrekt at stille det op, som om øgede offentlige udgifter automatisk øger beskæftigelsen; det behøver ikke være tilfældet.

Det er i dette lys, man skal se den nye regerings aftalte besparelser på 1,5 mia kr. det første år, 2,3 mia kr. det andet år og 2,6 mia kr. det tredje år. Disse besparelser kan dels bidrage til finansiering af beskæftigelsesplanens fortsættelse, dels bidrage til at undgå yderligere afgiftsforhøjelser, som også ville øge arbejdsløsheden. Endelig medvirker besparelserne til at dæmpe det underskud på ca. 16 mia kr., som vi ikke kan tåle på grund af virkningen på betalingsbalancen.

Der gives ingen let udgang af den klemme, vi sidder i. Den nye regerings ændrede finanslov er et nænsomt, men fast skridt i retning af at vride os ud igennem den snævre tunnel til balance i økonomien uden alt for store omkostninger for de berørte.

Til slut en enkelt bemærkning til hr. Svend Andersen (Rosk.a.), der som led i sine groteske overdrivelser påstod, at værdistigningsafgiften vil medføre socialisering af de danske boliger. Det er – med formandens tilladelse – det rene vrøvl.

I øvrigt fik hr. Svend Andersen (Rosk.a.) foretaget så groft usaglige angreb på alle de partier, han ellers siger fremskridtspartiet vil samarbejde med, at det vist er gået op for de fleste, at det ikke er vores skyld, at partiet står, hvor det står, nemlig helt ude på fløjen – for ikke at sige: i skoven.

Poul Schlüter (KF):

Debatten i dag bør ikke være en gentagelse af den, vi havde for nogle uger siden. I september mødte folketinget en regering, som kun havde haft få uger til forberedelse af sit program, og som kun afleverede en kort registerfortegnelse på 20 punkter og en lille stil i form af en ganske kort statsministertale, som påpegede det historisk sensationelle i alliancen mellem S og V og i øvrigt udmærkede sig mest ved at udtrykke de bedste forhåbninger om fremtiden. Det gjorde vi andre så også og sagde ikke så meget; men

det var altså magert, det, vi blev budt på i september.

Alligevel tog de ikke-socialistiske partier her i folketinget venligt mod den nye regering. Vi sagde: vi vil gerne samarbejde med den, vi vil gerne hjælpe og støtte den i arbejdet, og fra det konservative folkepartis side føjede vi til, at nu må den nye regering have tid, ro til at udarbejde den politik, landet har brug for, og som regeringspartierne så stærkt har fremhævet at man er i stand til at skabe. Derfor har vi da også siden ladet vor udmærkede optugtelse sejre over vor natur; det har vi gjort gennem hele den sidste måned. Vi har været tavse. Vi har holdt vores mund så meget, at vist de fleste har registreret det som næsten påfaldende. Det gør ikke noget; sådan har vi ønsket det. Regeringen skulle have ro og arbejdsfred til nu at forelægge et fuldt program. Den historiske alliance mellem socialdemokratiet og venstre skulle på godt og ondt have sin chance. Vi håbede på sandheden i de store forventninger om en effektiv, fremadrettet politik, som regeringens to partier kunne blive enige om, og som ville være det epokegørende resultat af, at de om sider satte sig sammen efter at have mistet S og Vs mangeårige flertal her i salen.

Men så er det, jeg siger, at debatten i dag bør ikke blive en gentagelse af den forrige, for nu har regeringen jo haft to måneder. Nu er sandhedens time nær.

Hvad blev det så til? I dag kan vi sige, at denne regering har haft længere tid end nogen tidligere til at udforme en klar og overbevisende politik. Alligevel ved folketinget i dag mindre end nogen sinde om en ny regerings politik. Efter statsministerens skuffende, næsten indholdsløse, næsten opgivende tale i forgårs må man spørge, hvad S og V egentlig har aftalt og er blevet enige om efter disse to måneder ud over at danne regering sammen.

Så oplever vi endda, at venstres politiske ordfører på venstres gruppes vegne forsikrer om, at man nok må indstille sig på, at den nye regering vil skulle sidde som regering i alt fald i seks år. Det er sandelig lykkedes for statsministeren at splitte de borgerlige, som han så åbent og frejdigt – det må jeg sige – erklærede i foråret at han ville. Hvis venstres ordfører får sin vilje, skulle det altså være sikret, at Anker Jørgensen kan være statsminister i alt fald i seks år, og så er det,